

Arrest

**nr. 56 678 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 18 november 2010 een asielaanvraag in.

Bij nazicht van de Eurodac-databank bleek dat verzoeker op 18 december 2007 in Polen een asielaanvraag had ingediend en op 2 januari 2008 en 12 augustus 2008 in Oostenrijk.

Op 13 december 2010 vraagt België aan Oostenrijk de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 16,1 e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003).

Op 15 december 2010 verklaren de Oostenrijkse autoriteiten zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij.

Op 16 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S. K. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 18.11.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene reeds asiel vroeg in Polen (18.12.2007) en Oostenrijk (02.01.2008 en 12.08.2008). Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dit. Hij verklaarde dat zijn asielaanvraag door de Oostenrijkse instanties werd afgewezen en dat hij tot 17.11.2010 in Oostenrijk verbleef en het grondgebied van de Lidstaten niet verliet. Op 13.12.2010 werd door onze diensten een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Oostenrijkse instanties, die op 15.12.2010 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat zijn zus (...) in België verblijft en omdat hij vreesde door de Oostenrijkse instanties te worden verwijderd naar de Russische Federatie. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat de Oostenrijkse instanties op 15.12.2010 instemden met de terugname van de betrokkene en zijn gehouden tot de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betreffende de door de betrokkene geuite vrees door Oostenrijk naar de Russische Federatie te worden verwijderd merken we op dat Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Op uitzondering van de vrees te worden verwijderd uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Oostenrijkse

instanties en maakte hij geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk, die zouden kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de in België verblijvende familie (zus) merken we op dat de zus van de betrokkene, die 20.10.2009 in België de vluchtelingenstatus verwierf, niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Artikel 7 van Verordening 343/2003, dat uitdrukkelijk betrekking heeft op hereniging van gezinsleden, is dan ook niet van toepassing. Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging echter duidelijk aan dat er sprake moet zijn van "afhankelijke familieleden". Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv. gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van zijn zus moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. Op basis van deze vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties een inbreuk van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou betekenen. De betrokkene verklaarde verder dat een broer van hem in Oostenrijk de vluchtelingenstatus verwierf. Behalve bovenvermelde familieleden verklaarde de betrokkene geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikels 3(2), 7 of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

2. Over de rechtspleging betreffende de vordering tot schorsing

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker al tweemaal een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de bestreden beslissing, vorderingen die geleid hebben tot arrest 53 687 van 22 december 2010 en arrest 53 806 van 23 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ambtshalve verwijst de Raad opnieuw naar artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

"De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen."

Derhalve is de vordering die de schorsing van de bestreden beslissing beoogt onontvankelijk.

Het bepaalde in het vijfde lid van voormeld artikel dat luidt: *"In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."*, is in casu niet van toepassing.

Het gegeven dat de verzoekende partij ter terechtzitting beweert dat zij niet akkoord gaat met de wetgeving, doet geen afbreuk aan het voorgaande

3. Onderzoek van het beroep wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3.2, 3.4, 7, 15, 16 en 19.2 van de Verordening 343/2003, van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij voert eveneens een 'manifeste beoordelingsfout' aan.

2.1. De verzoekende partij stelt dat voornoemde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij stelt dat haar asielaanvraag geweigerd wordt zonder voldoende inhoudelijke toetsing aan haar vrees voor "chainrepatriatie", zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Oostenrijk en zo naar de Russische Federatie. Ze meent dat in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omtrent haar vrees terug te keren naar de Russische Federatie. Zij stelt dat zelfs EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast werd op haar, zijnde een niet EU-onderdaan, dat dit uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. De verzoekende partij wijst erop dat op 21 december 2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26quater vernietigde omdat niet was ingegaan op de verklaringen van de verzoekende partij. De verzoekende partij vervolgt dat de motivering van de bestreden bijlage 26quater, die niet toelaat te begrijpen waarom het ingeroepen gevaar voor haar leven geen grond vormt voor de toepassing van de soevereiniteitsclausules, gebrekkig is. Zij verwijst naar de ernst van de zaak nu België al eerder werd veroordeeld in een "gelijkaardige zaak" en verwijst naar een persbericht van 5 oktober 2006 in verband met een uitwijzing naar Slowakije en naar een arrest van de Raad van State betreffende een uitwijzing naar Griekenland. Voorts verwijst de verzoekende partij naar citaten uit rapporten, "ECRE survey 2006", om haar stelling dat geen Tsjetsjenen naar Rusland mogen worden verwijderd te staven. De stelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij een asielaanvraag kan indienen is louter theoretisch en wordt nergens afdoend gestaafd. Evenmin werd de humanitaire clausule (artikel 15, eerste lid van de Verordening 343/2003) onderzocht. De verzoekende partij verwijst naar een voorstel van amendementen op de Verordening 343/2003. Vervolgens benadrukt de verzoekende partij dat zij naar België kwam omdat haar zus in België woont en omwille van haar vrees voor verwijdering naar de Russische Federatie door de Oostenrijkse autoriteiten. Zij verwijst naar "eenheid van familie" en een "potentiële" schending van artikel 8 EVRM en stelt:

"Eenheid van familie, potentiële schending art. 8 EVRM en de arresten van de RW nr. 14504 en 14505 van 26 juli 2008

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is gekoppeld aan oa art, 2,3 en 8 EVRM dat werd ingeroepen.

Het is gepast in deze te verwijzen naar de Preambulaire overwegingen 6 en 7 van de Dublin-verordening,

Schending van artikel 8 Europees verdrag voor de Rechten van de mens, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Doordat de bestreden beslissing geen afdoende motivering geeft ivm de schending van de gezinscel:

Terwijl de bestreden beslissing/ Arrest niets motiveert over gezinscel - die er dus in feite wel bestond in ons land met zijn zus die verbroken zal worden door de repatriatie naar Oostenrijk/Russische federatie.

Dat dit de kern van het probleem vormt dat de inbeuk op artikel 8 EVRM niet kort van aard is maar zeer lang is.

Zodat er een duidelijke schending is van artikel 8 E.V.R.M en artikel 7 en 15, van de verordening 343/2003 de Schending van het artikelen, 8 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 dienen ook samengelezen te worden;

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt en een kennelijke beoordelingsfout begaat, wanneer deze naliet correct te motiveren waarom o.a. het recht op gezinsleven is geschonden

Huidige maatregel is volgens de mening van Verzoekende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op gezinsleven), gekoppeld met in 3 EVRM (vernederende behandeling).

ARTIKEL 8 EVRM: RECHT OP GEZINSLEVEN

De regels die dit recht beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM: -1. duidelijk te zijn (legaliteit)

- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur (legitimititeit)

- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3e vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel.

De vrijheidsberoving (m.o.o. uitwijzing).

2.2.

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikeisgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Terzake dient gewezen op het feit dat Straatsburg - in een gelijkaardige zaak - erkent dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon (hetgeen in casu de finaliteit van de beslissing uitmaakt) uit een land waar zijn naaste familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn.

Verzoekende partij wordt door de bestreden beslissing tot vrijheidsberoving ontruikt uit het gezinsleven dat hij opbouwde met zijn zuster.

Dat de betekende beslissing derhalve in strijd is met de menselijke waardigheid en het respect voor de fundamentele mensenrechten.

Dat Verzoekende partij toch voor onbepaalde tijd onmogelijk gescheiden kan worden van zijn zus, met wie hij een hecht gezin vormt.

Dat een scheiding schending inhoudt van het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en dus een vernederende behandeling uitmaakt conform artikel 3 EVRM..

Dat er bovendien geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij Verzoekende partij en zijn gezin wordt veroorzaakt door het feit dat Verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten, en het door verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partij wordt door de bestreden beslissing het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM) ontnomen en is in een voor hem vernederende situatie terecht gekomen.

SCHENDING VAN HET ARTIKEL 5 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT DE BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN(ONDERTEKEND TE ROME OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MAART 1950 ;

Omdat de beslissing niet werd vertaald in een taal die hij verstaat

Terwijl In een arrest van 2 oktober 2008, heeft Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaald dat een vreemdeling die van zijn vrijheid beroofd wordt, moet "onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie" (art 5§2 EVRM).

In het beoordeelde geval betreffende een Roemeense onderdaan, werden de motieven van haar detentie 10 dagen na de beslissing door een tolk vertaald. Volgens het Hof was het niet "onverwijld" en het artikel 5§2 werd tengevolge door Oostenrijk geschonden.

Feiten

Mevrouw Rusu, Roemeense onderdaan, was op weg terug naar Roemenië (toen nog niet lid van de EU) na een vakantieperiode in Spanje.

Op 24/02/2002 werd haar paspoort in Nice gestolen. Daarna zette ze haar reis (via Italië en Oostenrijk) voort met een attest van de Franse politie die de diefstal aangifte bewees.

Op 25/02/2008 weigerde de Hongaarse grenspolitie haar binnenkomst in Hongarije en werd ze naar Oostenrijk teruggedreven. Op dezelfde dag werd ze opgesloten door de Oostenrijkse migratieoverheid met als doel haar repatriëring naar Roemenië. Redenen van de beslissing: illegale binnenkomst in Oostenrijk en risico dat ze onderdook om de repatriëringprocedure te vermijden (in feite wou ze onmiddellijk naar Roemenië vertrekken!). De detentiebeslissing werd enkel in het Duits betekend. Ze

kreeg ook twee informatiebladen in haar eigen taal (Roemeens) die praktische informatie bevatten (wetsbepalingen die de opsluiting regelen, recht op contact met familieleden, consulaire diensten en advocaat, beroepsmogelijkheid...) maar kreeg toen geen tolk of advocaat.

Op 7/03/2002 werd ze ondervraagd met een tolk die de detentiebeslissing naar het Roemeens vertaald heeft.

Op 13/03/2002 heeft de Roemeense ambassade te Wenen een reisdocument voor Mevr. Rusu naar de Oostenrijkse overheid doorgestuurd.

Wegens administratieve vertragingen werd ze op 22/03/2002 effectief naar Roemenië (met de trein via Hongarije) uitgewezen.

Een tolk enkel 10 dagen na de detentiebeslissing leidt tot een schending van art 5§2 EVRM

Het blijkt uit art 5§2 van het EVRM dat iedereen die aangehouden is, over de feitelijke en wettelijke redenen van zijn vrijheidsberoving geïnformeerd moet worden. Deze informatie moet in een taal zijn die hij/zij verstaat en "onverwijld"¹¹ gebeuren. Zo kan de opgesloten persoon met kennis van zaken een beroep tegen de opsluiting indienen (§ 36). Volgens het Hof kan een termijn van 10 dagen niet als "onverwijld" beschouwd worden (in de zaak Saadi / Italië werd een termijn van 76 uur ook niet aanvaard). Het Hof concludeert dat het artikel 5§2 EVRM door Oostenrijk werd geschonden.

Detentie zonder de mogelijkheid om alternatieve maatregelen te onderzoeken is in dit geval willekeur, en schendt dus art 5§1 (f) EVRM

Het Hof houdt rekening met de situatie van Mevrouw Rusu (geen wil om in Oostenrijk illegaal te verblijven, geen aanwijzingen dat ze niet met haar eigen repatriëring medegewerkt zou hebben zonder detentiemaatregel...). Het feit dat ze louter illegaal in Oostenrijk binnenkwam is niet voldoende om te besluiten dat een risico op onderduiken bestond. Rekening houdend met de context en met de Oostenrijkse wetgeving, is een detentiemaatregel willekeur tenzij die als laatste middel gerechtvaardigd wordt, wat betekent dat andere softere maatregelen niet voldoende waren om het doel (in dit geval haar repatriëring naar Roemenië) te bereiken (§58). De redenering van de Oostenrijkse overheid (illegale binnenkomst betekent automatisch een risico op onderduiken en leidt dus tot detentie, zonder motivatie over de specifieke omstandigheden van Mevr. Rusu) bevat een element van willekeur. De opsluiting van Mevrouw Rusu was dus ook een schending van art 5§1 (f) EVRM.

Praktische gevolgen voor huidige Verzoekende partij

In België is er geen systematische vertaling van de beslissingen. Als de aanhouding door de politie gebeurt, is een tolk bijna nooit aanwezig. Als de aanhouding bij DVZ gebeurt, is soms een tolk voorzien maar enkel "als het nodig is" (aldus DVZ bij de contactvergadering van het BCHV van oktober 2008). In de gesloten centra doet vaak het personeel beroep op andere gedetineerden (landgenoten of anderen) om documenten te vertalen. Maar de beslissingen worden niet systematisch vertaald of uitgelegd en de gedetineerden krijgen niet altijd duidelijke informatie over hun rechten (advocaat, beroepsmogelijkheden, zie in dat verband: Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding, Jaarverslag Migratie 2007, p 152 http://www.diversiteit.be/?action=publicatie_detail&id=19&thema=2). Gedetailleerde informatiefolders in de taal van de gedetineerde zoals in Oostenrijk (die als onvoldoende door het Hof beschouwd werden tegenover art 5§2 EVRM) bestaan zelfs niet.

Na lezing van dit arrest is dus bij nazicht van het administratief dossier de beslissing strijdig met art 5§2 EVRM is.

Dat de wet eveneens de hogere rechtsnormen betreft. Dat de wettigheid volgens Verzoekende partij is geschonden:

Er dient gewezen te worden dat de scheiding der machten er niet aan in de weg staat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitvoerende macht een bevel oplegt om een rechtshandeling te stellen. Dat de administratieve overheid aldus kan worden bevolen handelingen te stellen die vereist zijn om de naleving van een fundamenteel recht te verzekeren, voor zover die overheid desbetreffend krachtens de wet niet discretionair kan appreciëren.

Conclusie de wet is zeker prima facie geschonden zodat er grond is voor een schorsing van de bestreden beslissing

Dat blijkt dat mijn verzoekende partij bij repatriatie naar Oostenrijk een terugkeer naar het land van herkomst deze reëel is en verzoekende partij het slachtoffer zal zijn van een daadwerkelijke en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Dat bovendien elke instantie bescherming ook de "protection subsidiaire subsidiaire" dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband.)

Dat het recht op leven van artikel 2 EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar beschermt bovendien, samen met het verbod van foltering van artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden die de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Hof Mensenrechten 27 september 1995 (McCamil/Verenigd Koninkrijk) Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324).

Dat hoewel de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de Aanvullende Protocolen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet nochtans in principe aangenomen worden dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr, étr, 1997, 88). Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 71/3 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgplichtverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven. De vrees die verzoekende partij heeft bij chainrepatriatie voor een vernederende behandeling wordt bevestigd in recente mensenrechtenrapporten."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij kan enkel vaststellen dat de thans bestreden beslissing geenszins een repatriëring beoogt, doch enkel een toepassing van de Dublin II-verordening en dus een terugname door Oostenrijk, als verantwoordelijke lidstaat behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Het feit dat verzoekers asielaanvraag zou zijn afgewezen, doet niets af aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk conform art. 16, 1 e van de Dublin II-verordening.

Verwerende partij merkt op dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet op correcte wijze zou zijn behandeld door Oostenrijk. Temeer daar Oostenrijk partij is bij het EVRM en het Verdrag van Genève heeft ondertekend. Zoals supra reeds vermeld, maakt verzoeker geenszins aannemelijk als zou hij meer garanties in België verkrijgen dan in Oostenrijk met betrekking tot zijn asielaanvraag. Op basis van het vertrouwensbeginsel mag België ervan uitgaan dat Oostenrijk verzoekers asielrelaas grondig onderzocht heeft en op objectieve wijze tot een verwerpsbesluit is gekomen. Verzoeker toont minstens het tegendeel niet aan.

Indien nodig kan verzoeker inderdaad voorlopige maatregelen vragen aan het EHRM om een eventuele repatriëring tegen te gaan, overeenkomstig art. 39 van het procedurereglement van het EHRM.

Verzoeker wijst op een persbericht van 5 oktober 2006 over een Tsjetsjeen die door België werd 'uitgezet' naar Slowakije.

Verwerende partij merkt in de eerste plaats op dat het gaat om een persbericht, zonder verwijzing naar rechtspraak dienaangaande. Bovendien zijn de elementen van toenmalig dossier prima facie geenszins gelijklopend met dat van verzoeker.

Verzoeker wijst nog op het feit dat zijn zus in België verblijft.

Artikelen 7 dient in samenhang te worden gelezen met artikel 2 van de Dublin II Verordening om te weten wat verstaan dient te worden onder 'gezinslid',

Artikel 2 van de Dublin II Verordening bepaalt:

"Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder; i) "gezinsleden": voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig

i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden,, indien in de wetgeving of de praktijk van de betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;

ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

iii) de vader, moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig en ongehuwd is;"

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat zij geen rekening diende te houden met de bewering van verzoeker als zou hij een zus in België hebben aangezien zussen en broers geen deel uitmaken van de gezinsleden zoals bedoeld in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening. De verwerende partij heeft aldus niet kennelijk onredelijk gehandeld door te stellen dat verzoeker niet behoort tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt i van de Dublin II Verordening en dat bijgevolg

een asielbehandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 7 van de Dublin II Verordening niet aan de orde is.

In de mate dat verzoeker wijst op een schending van art. 8 EVRM, heeft verwerende partij vooreerst de eer te antwoorden dat op correcte wijze toepassing werd gemaakt van de Dublin II-verordening, bij gebreke aan de aanwezigheid van een gezinslid overeenkomstig art. 2, i van voormelde verordening.

Verzoeker toont niet aan dat een correcte toepassing van de Dublin II-verordening strijdig zou zijn met art. 8 EVRM.

Tot slot verwijt verzoeker dat de beslissing niet werd vertaald in een taal die hij kent, zodat art. 5 §2 van het EVRM geschonden zou zijn.

Art. 5 §2 EVRM stelt:

Een ieder die gearresteerd is, moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden getracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn gericht.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoeker niet strafrechtelijk van zijn vrijheid werd beroofd, doch enkel administratiefrechtelijk met het oog op toepassing van de Dublin II-verordening. Prima facie is art. 5 §2 EVRM enkel van toepassing op strafrechtelijke procedures.

Bovendien werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 26 met melding dat de overname aan Oostenrijk werd gevraagd en een bijlage 26quater, die de hele procedureweg overloopt.

Verzoeker heeft tijdens de asielprocedure gekozen voor de Nederlandse taal, bijgestaan door een raadsman.

Het bestuur mag er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat de voormelde bijlage 26 en 26quater in de Nederlandse taal afdoende zijn om verzoeker in te lichten over de Dublinprocedure.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Verordening 343/2003, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt, dat de Oostenrijkse autoriteiten uitdrukkelijk ingestemd hebben met de terugname van de verzoekende partij, dat de verzoekende partij een zus heeft die in België woont, dat er geen aanleiding bestaat voor de geuite vrees om door Oostenrijk gerepatriëerd te worden naar de Russische Federatie, dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is, dat Oostenrijk de Vluchtelingenconventie ondertekend heeft, dat de verzoekende partij geen informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten meegedeeld heeft, dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk hem zal repatriëren en dat hij als zodanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM; dat voor de toepassing van artikel 15 van de Verordening 343/2003 de afhankelijkheid niet wordt aangetoond en evenmin werd aangetoond dat de terugname een schending van artikel 8 EVRM kan teweegbrengen.

De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen toetsing naar haar vrees voor repatriëring naar de Russische Federatie te hebben gedaan, is dit niet juist nu de bestreden beslissing duidelijk stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat haar asielaanvraag niet zal worden behandeld volgens de standaarden die gelden in het gemeenschapsrecht en dat hoe dan ook de verzoekende partij in Oostenrijk een beroep kan doen op onafhankelijke beroepsinstanties en op het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enkel haar verklaringen noteert, maar er geen standpunt over inneemt, dat de motivering van de bestreden beslissing incorrect is en dat er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan en dient het middel in het kader van de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16 van de Verordening 343/2003 onderzocht te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de minister of van de bevoegde staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van de Vluchtelingenconventie. Zodoende kan de verzoekende partij haar argumenten aangaande de ‘vrees voor vervolging’ niet dienstig aanvoeren. In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. In casu is dit met toepassing van de Europese regelgeving, Oostenrijk, vermits de verzoekende partij vanuit Oostenrijk naar België reisde en Oostenrijk aanvaard heeft haar asielaanvraag te behandelen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij geen voldoende inhoudelijke toetsing van naar haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Russische Federatie door Oostenrijk. Deze premisse waar de verzoekende partij vanuit gaat is een loutere blote bewering, zelfs niet door enig rapport gestaafd. De verzoekende partij verwijst dienaangaande op niet dienstige wijze naar berichtgeving over Tsjetsjenen die naar Slowakije zijn teruggestuurd of op de behandeling van teruggekeerde asielzoekers in Griekenland.

Artikel 16.1 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Evenmin toont de verzoekende partij een schending aan van artikel 16.1 van de Verordening 343/2003. De verzoekende partij weerlegt niet dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is.

Voorts dient verwezen te worden naar de bestreden beslissing die omvangrijk motiveert.

Betreffende de argumentatie dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in België moet behandeld worden omdat haar zus hier woont, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande terecht stelt:

“Betreffende de in België verblijvende familie (zus) merken we op dat de zus van de betrokkene, die 20.10.2009 in België de vluchtelingenstatus verwierf, niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Artikel 7 van Verordening 343/2003, dat uitdrukkelijk betrekking heeft op hereniging van gezinsleden, is dan ook niet van toepassing. Artikel 15 van Verordening 343/2003 laat de behandeling van een asielaanvraag, waarvoor een Lidstaat op basis van de criteria van Verordening 343/2003 niet verantwoordelijk is, toch toe indien er sprake is van hereniging van afhankelijke gezins- of familieleden op humanitaire gronden. Artikel 15 geeft als voorwaarde voor hereniging echter duidelijk aan dat er sprake moet zijn van "afhankelijke familieleden". Als gronden van afhankelijkheid vermeldt artikel 15(2) ondermeer zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd. In het geval van de betrokkene wordt echter niet aangetoond dat het omwille van een welbepaalde reden (bv. gezondheid...) noodzakelijk is dat de betrokkene in de nabijheid van zijn zus moet verblijven. De voor de toepassing van artikel 15 vereiste afhankelijkheid werd dan ook niet vastgesteld. Op basis van deze vaststellingen en argumenten moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Oostenrijkse instanties een inbreuk van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) zou betekenen. De betrokkene verklaarde verder dat een broer van hem in Oostenrijk de vluchtelingenstatus verwierf. Behalve bovenvermelde familieleden verklaarde de betrokkene geen andere in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.”

De verzoekende partij kan derhalve niet op ernstige wijze voorhouden dat er niets wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Bovendien weerlegt de verzoekende partij dit deugdelijk en afdoend motief niet. De verzoekende partij poneert in het verzoekschrift dat de artikelen 7 en 15 van de Verordening 343/2003 zijn geschonden maar laat na uiteen te zetten op welke wijze deze zouden geschonden zijn. Overigens, in zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich diende te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule en de schending aanvoert van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling in geen enkele verplichting in hoofde van de Belgische staat voorziet. Deze bepaling stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien hij hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe een staat te verplichten hun asielaanvraag te behandelen indien ten gevolge van de overige bepalingen van de Verordening de verantwoordelijkheid rust op een andere staat. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert waarom zij geen toepassing maakt van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt geen schending van artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3.2, 7, 15 en 16 van de verordening 343/2003 en van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie aannemelijk. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM aanvoert merkt de Raad op dat de verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat zij een gezinscel vormt met haar zus. Uit de verklaring van de verzoekende partij tijdens het Dublinverhoor blijkt dat zij drie jaren in Oostenrijk heeft verbleven terwijl de zus van de verzoekende partij een in België erkende vluchteling is. Tevens blijkt dat de verzoekende partij in het verleden ook bij haar broer die in Oostenrijk woont heeft verbleven. De verzoekende partij geeft evenmin concrete aanduidingen waarom zij met haar zus een gezinscel zou vormen en niet met haar broer bij wie zij in het verleden heeft verbleven. Gelet op deze vaststelling kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat artikel 3 van het EVRM is geschonden door de schending van artikel 8 EVRM dient de Raad te besluiten dat de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 3 EVRM aantoonde.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden: de bestreden beslissing legt op duidelijke wijze uit waarom noch artikel 7 noch artikel 15 van de Verordening 343/2003 van toepassing is en stelt dat op basis van deze vaststellingen er geen aanleiding is om aan te nemen dat er een inbreuk op artikel 8 EVRM voorhanden

zou kunnen zijn waarbij de bestreden beslissing ook verwijst naar het bestaan van een broer die als vluchteling zou erkend zijn in Oostenrijk.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 5 EVRM aanvoert luidt dit:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter
b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;
c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;
d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;
e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;
f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.
2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht. 3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.
4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat dit spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.
5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling.”

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 5 EVRM geschonden is nu haar betoog zich beperkt tot een klacht dat de bestreden beslissing niet is vertaald in een taal die zij verstaat, tot de algemene stelling *“Een tolk enkel 10 dagen na de detentiebeslissing leidt tot een schending van art 5§2 EVRM”* en tot een klacht over willekeurige detentie en zij op niet dienstige wijze verwijst naar een Roemeense onderdaan. Dit los van de vaststelling dat de Raad niet bevoegd is aangaande beslissingen tot vrijheidsberoving.

De verzoekende partij voert ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken, zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van haar aanvraag vooralsnog volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, kan de redenering van de verzoekende partij niet gevolgd worden nu zij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij

moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). De verzoekende partij beperkt zich tot een blote bewering zonder dat deze gesteund is door rapporten of andere berichtgeving waaruit zou moeten blijken dat Oostenrijk de door de gemeenschap opgelegde regels niet zou respecteren.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU-burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet EU-burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU-burgers asiel kunnen aanvragen in België, doch dit geldt eveneens voor niet EU-burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van de verzoekende partij is het gevolg van de Verordening 343/2003. De Raad ziet niet in op welke manier zich een ongelijkheid of een onwettigheid voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke schending van de door haar aangehaalde wetsbepalingen de verzoekende partij hiermee doelt. Dit onderdeel van het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad de verzoekende partij erop dat dit artikel niet bestaat. In zoverre de verzoekende partij artikel 71/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou bedoelen, laat ze na uiteen te zetten op welke wijze ze dit artikel geschonden acht. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel andere bepalingen als deze hierboven besproken geschonden acht, laat ze na deze uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 13 EVRM en van de artikelen 3.4, 3.4 en 19.2 van de Verordening 343/2003. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Tot slot benadrukt de Raad dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing bij de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de wettigheidstoetsing vermag de Raad zich niet in de plaats te stellen van de overheid die in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Bijgevolg kan de Raad geen rekening houden met de stukken die niet aangebracht zijn voor het nemen van de bestreden beslissing of die zijn aangebracht in het kader van een andere procedure.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN